

anvendes til et eller andet, og dette „et eller andet“ skulde ikke være det, som Valutaafgiften er bestemt til. Jeg forstod det ærede Medlem Hr. N. Neergaard saaledes, at han ønskede den anvendt bl. a. til Takstnedsættelser, og hvis jeg ikke tog fejl, var det ærede Medlem Hr. Rode inde paa lignende Tanker. Det er en ganske kostelig Idé, at en Indtægt, som falder en eneste Gang, skulde kunne bruges til Takstnedsættelser indenfor Statsbanerne eller andre Steder. Det vilde jo betyde, hvad det ærede Medlem Hr. N. Neergaard ogsaa antydede, at man kunde komme i den Risiko, at naar disse Penge var forbrugt, maatte man sætte Taksterne op igen. Jeg antager dog ikke, at nogen i den danske Rigsdag vil drive en saadan Takstpolitik, at man i Løbet af et halvt eller helt Aar maa sætte Taksterne op igen, fordi de Penge, som var anvendt til Nedsættelser, var forsvundet.

Det forekommer mig, at det naturligste er at lade denne Valutaafgift hvile, hvor den er: i Statens Økonomi. Det er ingen Overraskelse for ærede Medlemmer af Rigsdagen, hvis de har fulgt med i Finansloven, at der vil blive et Overskud af Valutaafgiften, som ikke medgaaer til Tilbagebetaling af de 40 Mill. Kr. til Landmandsbanken, for det staar paa Finansloven for indeværende Aar, saaledes at enhver kan læse det. Det staar at læse i Loven om Valutaafgiften, at det Overskud, der vilde fremkomme, skulde anvendes til Styrkelse af Statens Kassebeholdning, og saaledes staar der ogsaa paa Finansloven for indeværende Aar. Beløbet staar opført paa § 26 som en Formueindtægt, der muliggør det for Staten at afholde de Anlægs- og andre Udgifter, som er planlagt, saa hvis man nu tager disse Penge bort, betyder det, at Staten ikke har Penge til at gennemføre de planlagte Anlægsarbejder.

Det vil altsaa sige, at vi skulde forøge Arbejdsløsheden ved at forære disse Penge bort eller anvende dem paa anden Maade. Jeg maa sige, at en saadan Politik faar man ikke den socialdemokratiske Regering ind paa. Disse Penge staar i Øjeblikket opført paa Statens Budget til den Anvendelse, som jeg mener er den naturligste i Øjeblikket, nemlig den at faa offentlige Arbejder sat i Gang, og Forslag, der tager Penge fra saadanne Formaal for at overføre dem til andre, mindre nødvendige Formaal — for ikke at tale om Tilbagegivelse til Velhavere — vil ikke kunne faa Tilslutning hos os. Det, det gælder om, er, at Staten er i Stand til at sætte de Arbejder i Gang, som er projekteret — og helst endnu

flere, hvis vi kan afse Midlerne dertil — for derved at bidrage til Lettelse af den økonomiske Situation.

Det ærede Medlem Hr. N. Neergaard forundrede sig over, at jeg havde henvist De samvirkende danske Landboforeninger med deres Krav om Skatnedsættelser for Ejendommene til at gaa til Amtsraadene og Sognekommunerne, fordi det var der, Skatterne laa, og det ærede Medlem sagde, at det dog i Regelen var Rigsdagen og Lovgivningen, der bestemte, hvorledes Kommunerne skulde anvende deres Indtægter. Nej, det er det dog kun i meget ringe Omfang. Hvis det ærede Medlem vil undersøge en Amtsrepartitionsfonds Regnskab, vil han hurtigt blive klar over, at de Udgifter, som findes der, har Staten og Lovgivningen kun ringe Indflydelse paa. Men det er jo, som jeg sagde før, saaledes, at saa snart man taler om et Skattetryk, gælder det først og fremmest om at faa rettet Angrebet paa Regeringen; at rette et Angreb paa Amtsraadene omkring i Landet, fordi de har for store Udgifter og derfor behøver for store Indtægter, falder man ikke paa, thi derved vilde man ramme sine egne. Det er jo Venstre og de Konservative, som har Flertal i alle Amtsraadene, og hvis man derfor vil rette nogen Kritik mod Amtsraadenes Økonomi, skal man ikke rette den mod Staten og den socialdemokratiske Regering, men gaa til Amtsraadene, hvor de to konservative Partier har Flertal. Men det er jo langt lettere at prøve paa, om man ikke kunde faa Regeringen kompromitteret i Anledning af de Skattetryk, som de ærede Medlemmers Partifæller lægger paa Befolkningen rundt om i Landet.

Det ærede Medlem Hr. N. Neergaard udtalte ogsaa, at det var jo dog en klar Sag, at der trængtes til Skatnedsættelser i Øjeblikket, man kunde blot undersøge Pristallet for at blive overbevist derom; Pristallet var jo nu gaaet ned til 184 Points, medens derimod Pristallet for Skatter var 253, altsaa betydeligt højere. Ja, det er rigtigt, dette Tal er betydeligt højere end det almindelige Pristal; men jeg forundrer mig i ganske særlig Grad over, at det er det ærede Medlem Hr. N. Neergaard, der finder Anledning til at gøre opmærksom herpaa, for der vilde jo have været en saadan Anledning allerede tidligere for det ærede Medlem, f. Eks. i Januar Måned 1923. Da var Pristallet gaaet ned til 198, og hvis det ærede Medlem den Gang havde interesseret sig for Pristallet for Skatterne, saa vilde det ærede Medlem have kunnet se, at det var 269. Men jeg ved ikke, om der er nogen i denne